

Víla

Petr Loukota

Slunce už se chystalo ke spánku a on si užíval několik posledních paprsků, které ho příjemně šimraly na odhalené hrudi. Burácení oceánu se začalo vytrácet a mohutné zuřivé vlny se pomalu měnily v klidného a neškodného domácího mazlíčka.

Žlutý pás slunečního svitu táhnoucího se po hladině mu připomínal sílu policejní svítilny v absolutní tmě. Znovu se vznesl, země pod ním zmizela, hodinové ručičky se zatočily opačným směrem a on ještě jednou vedl vyšetřování případu sériového vraha. Jeho soukromý stroj času ho brával o deset let nazpět častěji, než by si přál, jeho mysl však zapomenout nedokázala. Jeho poslední případ, jeho poslední vrávorání místem činu s několika promilemi alkoholu v krvi.

„K čertu s tím!“ zaklel tiše s pohledem upřeným na zrnka písku, která se vlivem teplého vzduchu nad pevninou a chladného nad oceánem vydala na jejich večerní procházku.

Zíral na ty ladné pohyby. Krůčky lehoučké jako šimrání konečky rozevlátých vlasů, dlouhé nohy, tmavě hnědá pleť jako kousky té nejsladší čokolády, tělo pevné a štíhlé jako proutek. Nedokáže jí odolat, má tu nejkrásnější ženu na světě. Její stopy i šlápoty dvou malých kovbojů se táhly od jejich osušky, a jak se vzdalovaly, zmenšovaly se, až se nakonec vypařily jako oblak prachu vznášející se nad městem.

Myšlenky se mu honily hlavou, jako by je posadil na nejdivočejší kolotoč v zábavním parku. Do uší ho teď bodalo krákání desítek nožů poletujících podél pobřeží. Několik racků se posadilo vedle něj, nad oceánem se houpal mohutný, těžký opar. Voda studená jako roztátý sníh mu chladila chodidla, rozžhavený písek stále topil na maximum. Vstal, aby unikl přílivu.

Ucítil kolem kotníku jemné zašimrání, jako by si mušky chtěly hrát. Bylo jich hodně. Víc než hodně. Noha mu mravenčila, a když udělal krok, mušky šly s ním. Obklopily jej jako svého krále a začaly svíjet silou hladového škrtiče. Byly silné a slizké. Zrak mu spadl pod kolena a zastavil se na chapadle připomínajícím hasičskou hadici. Točila se kolem jeho nohy směrem vzhůru a rozhodně se nechystala uhasit jeho žízeň čtyřicetiprocentní minerálkou.

Hadice se prudce naplnula. Ozvalo se křupnutí kolenního kloubu a hasičský zásah zřejmě nevydrželo ještě pár dalších, pro chobotnici bezvýznamných kostí. S řevem se zřítíl k zemi jako poražený strom a zalpal po dechu. Do úst se mu dostal dosud neškodný písek a rozžhavená zrnka zadřela jeho plíce. Hlasitě vykašlával, chrčel podobně jako člověk s proříznutým hrdlem a cítil, jak ho hasiči táhnou pod hladinu. Zabořil ruce do dna ve snaze se vzepřít vodní příšeře tak silně, až mu kamínky zpřelámaly několik nehtů. S nedostatkem kyslíku ztrácel vědomí, rychle mu ubývaly síly a zoufalé vdechnutí slané vody mu jich moc nepřidalo. Snažil se popadnout dech, snažil se křičet. Marně.

Souboj s chobotnicí měl jasného vítěze. Malá žlutočervená koule na obzoru se potápěla s nimi.

Jako by oceán vzlétl a obří tlamou jej polkl. Jeho ušní bubínky dráždily masy vody útočící na něj tlakem, který by jej ve zlomku vteřiny rozmáčkl jako mouchu. Průzračně čistá, modrá kapalina byla všude. Vlevo, vpravo, nahoře i dole.

Probral se. Ležel na zádech a jeho tělem prostupoval chlad. Studená podlaha byla hladká na dotek a zdálo se, že ji někdo leštil celou noc. Oči měl otevřené, ale nic neviděl. Jako slepec kráčeující s bílou holí a speciálně vycvičeným psem. Semknul víčka. Palčivá bolest se mu prorývala celou rozlámanou

končetinou, jako by mu do ní bodalo tisíce hřebíků. Měl ji v čemsi pevně upnutou, jinak však cítil, že je nahý. Posadil se.

Z hlavy si prudce strhl vlhký šátek, ze kterého se drolila sůl, a jeho oči si začaly zvykat na světlo. Jeden hluboký nádech střídal druhý. Rozhlédl se. Nablýskaná podlaha mu nejprve připomínala zrcadlo, odraz jeho vlastního obličeje však chyběl. Byla průhledná a on zíral na dno oceánu takové, jaké si je pamatuje z dokumentárních filmů. Listoval teď kapesním atlasem mořských živočichů a stejně většinu různobarevných potvor nedokázal identifikovat.

Jeho oči těkaly po prostoru, jako by čekaly, že někde u stropu narazí na velký nápis EXIT. Vstal by, pokochal se tou nádherou a v poklidu odkráčel. Viděl však jen, jak se kolem něj dělá černočerná tma, jako kdyby stál pod pouličním osvětlením, pod jedinou funkční lampou široko daleko. A právě tak to bylo, teprve teď mu to došlo. Ocítl se ve výloze, kde si lidé vyhlížejí své zboží. Zboží, které si koupí, opotřebují a poté vyhodí. Stal se vězněm přerostlého podmořského akvária a čeká na svého nového majitele. To on je ta ryba a tam venku plave stádo bezcitných a nenažraných masožravců.

„Dobré ráno, Petře!“

Škubl sebou, div se mu hlava z krku neskutálela jako fotbalový míč z kopce.

„Vyspal jste se do růžova?“

Zběsile se otáčel sem a tam a hledal někoho, komu by patřil ten vysoký, něžný ženský hlas. Mezi nepřívětivě vyhlížejícími příšerami rochníci se v hlubinách oceánu k němu zdálky plulo několik rudých, rozčepýřených paprsků. Mířily z vrchu a potápění jim zjevně nečinilo problém. Za nimi se schovávalo cosi, co nápadně připomínalo lidský obličej.

„Co to dopr...“

Vyvalil oči a s otevřenými ústy sledoval to divadelní představení odehrávající se za okny jeho nového pokojíčku. Ženská tvář se na něj vlídně usmála a v dalších několika okamžicích obkroužila jeho vypuštěné akvárium. Za ní poskakovaly a praskaly miniaturní bublinky. Zastavila se přímo před ním, přesto je od sebe dělilo při nejmenším několik metrů.

„Chichi. Proč na mě tak zíráte? Nejsem snad přesně taková, jakou jste si mě vždycky představoval?“

Skutečně zíral. Hlas měla milý a příjemný. Rozléhal se, jako by mluvila současně ze všech světových stran. Jako by se nacházeli v ponurém a mlhou posetém lese a kašdický zvuk byl ozvěnou několikanásobně zesílen. Na sobě měla jen fialovou podprsenku zakrývající její poprsí, spodní část jejího těla stahovala dlouhá zelenká sukň, na jejímž konci rozkvétala velká a dlouhá... ploutev?

„Kdo... kdo sakra jste?“ vykoktal a s nevěřícím údivem si ji prohlížel. Jeho čelo zestárlo aspoň o dvě desítky let.

„Copak to nepoznáte? Jsem Malá mořská víla. Chichi.“ Zavrtěla ploutví, červená ústa se jí ještě více roztáhla, velká modrá kukadla jakoby zářila blahem a spokojeností. „Ale říkejte mi jen víla, ať se zbytečně nevysilujete.“

Jen strnule seděl, obnažený na kost, nohu mu svíralo něco, co vypadalo jako vypasení svěrák. Co že to právě říkala? Za jeho zády se mihlo cosi s protaženým čumákem, co dávno přerostlo všechny ostatní živočichy, obdivující ho jakožto Adama ve vitríně. Zhlédl ve skle jen letící stín.

Nepřestávala se usmívat, na jeho vkus měla až příliš dobrou náladu.

„Okamžitě mě odsud pusťte,“ zkusil to na ni zvýšeným hlasem téměř intuitivně a sotva duté skleněné stěny podmořské vily jeho slova polkly, došlo mu, že jeho žádosti s největší pravděpodobností nebude vyhověno. A nebylo.

„Ale, ale. Na opačné straně mříží se vám nelíbí?“ zeptala se víla s důrazem na poslední slovo, které svým mladounkým dívčím hláskem téměř zazpívala.

„Jak to...“ zamyslel se, kolečka mu v hlavě šrotovala jako drtič odpadků, „...k čertu myslíte?“ dokončil. Netrápilo ho, že na otázku odpověděl otázkou. Trápila ho palčivá bolest nohy, která sílila. Píchání a šubání přecházelo v mučivé bodání a nesnesitelné zemětřesení. Zatnul zuby, zašklebil se, jako by mu slunce vypalovalo oči. Podivil se, že ještě neomdlel.

„Ale vy víte dobře, jak to myslím! Chichi.“ Ve vodě udělala kotrmelec vzad a několik menších rybek to odmrštilo stranou. Na blízku nebyla žádná vzduchová kapsa, a tak oceán neměl o co šplouchat. „Nevěznil jste snad léta svoji ženu?“

Jako by mu dala pěstí do břicha. Rázem v něm hostovala zpřelámaná žebra a vyražený dech.

„Cože? Co to říkáte za nesmysly?! Já svou ženu miluji!“ Skleněná výloha posazená v chladných zimních ulicích Prahy se změnila v rozpálený skleník kdesi v pustých afrických končinách.

„Ó, ano, však to nepopírám, chichi.“ Dětsky se uculila jako pokaždé, když hlasivkami rozhoupávala částičky slaného nealkoholického koktejlu. „Povězte mi, jaké si myslíte, že je žít s alkoholikem?“ pokračovala. Ploutev se rozvibrovala jako šroub výletní lodi a její štíhlé mrštné tělo u dna oceánu vykouzlilo velké, precizně symetrické srdíčko.

Mlčel. Potácel se potemnělou chodbou, byl tichý jako myška. Držel ji v ruce, mířil. Devítimilimetrová ráže, výstřel. Oběť padla k zemi.

„Ale nebojte, já vás z toho dostanu.“ Pronesla to s očividným nadšením a jemu připadalo, jako by dal dítěti do rukou plyšáka. „Budeme si hrát,“ dodala. To ho v jeho přesvědčení utvrdilo. Plyšák začínal být oslintaný.

Jeho nahé tělo zalily kapičky potu, zachvátil jej náhlý pocit strachu s očekáváním, o jakou hru pro mrňata půjde. Pexeso, budou hrát pexeso. V žaludku se mu prohánělo několik žraloků. Nadechl se. „Hrát,“ zopakoval po ní, ale měla to být otázka.

„Ach, ano. Nemáte žízeň?“ Dětský zrak upřela kamsi do prázdna. Teprve když se znovu ohlédl přes rameno, spatřil půllitr, který mu U dvou opilců, v jeho oblíbené hospodě, klouzával v rukách několikrát týdně. Zvláštní, nikdy nebyli dva. Ale opilý byl vždycky. Zíral na svůj oblíbený životabudič a uvažoval. Něco v něm chybělo. Jedna věc. Pěna.

„Kapr,“ přerušila proud jeho myšlenek poskakujících jeho vedením. „Trocha střev, žluči a krve doplněná žábry a kostmi – můj oblíbený recept. Mám ho v kuchaře hned na první stránce. Chichi.“ Víla ve vodě udělala stojku.

Brada mu ztěžkla, jako by se k jeho ústům vydal tucet horolezců. V pantech mu hlasitě zakřupalo, jako když rozlomíte kus oschlého dřeva. Čelist se mu urvala a zůstala viset na kůži jako na pružné, elastické gumě. Pohupovala se sem a tam, jak se po ní horolezci hnali vzhůru. Pak se guma přetrhla a oni padali do propasti. Čelist mu udeřila do rozkroku jako vzteklá žena obdarovaná nevhodnou lichotkou.

Vzpamatoval se. „To nemyslíte vážně! Děláte si ze mě srandu, hm?!“ zahučel rozzuřeně s vyceněnými zuby, které se do víly toužily zakousnout. Ne jako do partnerky, ne s láskou, pomalu a něžně. Ne jako do sladké čokoládové tyčinky. Ale jako do kořisti, které je třeba způsobit bolest. Znehybnit ji, zabít ji. Zabořit tesáky do krční tepny, aby stříkala krev. Čím víc, tím líp.

„Vypadám snad na to?“ otázala se víla s vřelým úsměvem a za doprovodu neustálého chichotání tančila něco, co vypadalo jako valčík.

„Vypadáš, ty jedna malá čubko,“ rozdováděly se mu nadávky na špičce jazyka, z úst však nevyšly. Jak rty přitiskl k sobě, zúžily se, pěsti měl zatnuté a Malá mořská víla se proměnila v dobře upevněný boxovací pytel. „To nemůžete,“ pronesl jen se zavrtěním hlavou, jakmile našel ztracenou sebekontrolu.

„Jak dlouho si myslíte, že vydržíte bez kyslíku?“ zavalila jej další otázka od malého dítěte, které si jej za sklem prohlíželo jako barevnou akvariijní rybkou.

„Cože?“

Polonahá víla rozhodla rukama na obě strany, aby naznačila, že prosklená kostka má omezenou velikost, byť ne moc malou, ale ani ne moc velkou. „A tedy i omezený objem,“ domyslel si, jako když blesk udeří z čistého nebe.

„Už vám ho moc nezbyvá,“ zavěštila a znovu mu odhalila krásné bílé zuby.

Akvárium se začalo zmenšovat, jako by nad ním mocný čaroděj zamával kouzelnou hůlkou. Neviditelné pařáty popadly jeho hlasité vydechnutí a zabránily mu v dalším nádechu. Vzduch byl najednou těžký a nedokázal uspokojit jeho nenasytné plíce. Panikařil. Palčivá bolest mu nohou projížděla jako zavazadla rentgenovým zařízením na letišti, před očima mu skotačily roje mušek, na které nedokázal zaostřit. Soustředil se – nádech, výdech. A znovu. V rohu byl jakýsi poklop a roura jako hadice od vysavače vedoucí ke dnu. Přisun kyslíku? Slyšel bušení vlastního srdce, jak statečně bojovalo s přívaly rozbouraných řek. Noha mu krvácela, sytě červená tělní tekutina po ní stékala a na skle se louže nezadržitelně sunuly na všechny strany. Pokusil se vstát, stále ještě přerostlý svěrák však jeho nohu drtil napadrtí. Zasténal. vzdal to. Všichni mořští živočichové se mu smáli.

„Kurva!“ zahřměl, až mu v jinak dobře vypadajícím obličejí popraskalo několik žilek. Z koutku očního důlku se mu tlačila ven malá křišťálová koule.

„Takhle jste jí taky říkal, že? Ženě, kterou milujete.“

Pohárek jeho trpělivosti přetékal, z uší se mu linula pára jako z komína parní lokomotivy. „Okamžitě mě odsud pusťte. Hned!“ rozkázal poddaný z pozice opuštěného štěněte silou zaoceánského parníku. Nemohl ale čekat, že víla, byť na pohled křehká jako kukuřičné lupínky, jeho příkaz uposlechne.

„Jistě.“

Trhl sebou. To slovo v něm vzbudilo naději. Sklo během svého krátkého života však roztavit nestihla, vmžiku uhasla. „Bude to jen chvílička. Jen si dáte jedno a hned jste zase doma.“ Zvážněla, jako by se z ní lusknutím prstu stala moudrá, dospělá žena překypující rozumem. „Nejsou snad i tohle vaše slova, Petře?“

Víla přilepila její roztomilý nosánek na stěnu prosklené vyhlídky, ten se rozplácl a připomínal bambuli. Díval se na ni. Na čele jako by jí naskákaly vrásky stoleté, sešlé stařeny a kůže jí i ve vodě seschla jako pomeranč. Šel z ní strach, jako duch procházel skleněným brněním a útočil přímo na jeho obnaženou, zuby drkotající postavu.

„Pijte,“ poručila s výrazem přísným jako učitelka ve třídě plné vulgárních pubertáků.

Chvíli obdivoval její oči, její rty, její ňadra. Pak oči sklopil úplně a rukou zašátral po natočeném půllitru. Aroma drinku se vznášelo ke stropu akvária a cestou pronikalo do jeho nepřipravených nosních dírek. Kapr si jimi prorážel cestu jako vlak jedoucí tunelem a v jeho žaludku začalo cosi bublat jako voda vařící se v hrnci. Polkl. Paži odsunul od těla. Tohle pivo mu nevonělo a chvíli trvalo, než našel odvahu se znovu nadechnout. Nos, nesmí zapojovat nos. Dal si nápoj k ústům a servírka pozvedla obočí.

Jako by mu shnilá jablka plná červů padala krkem jako basketbalový míč košem prohrávajícího týmu. Rybí žluč si hledala skuliny mezi jeho skousnutým chrupem a pachutí klesala jeho trávicí soustavou. První dva hlty. Kéž by už byl na mol. Červy se začali rozmnožovat a vařící voda nadhazovala pokličku. Nevydrží to. Rybí směs se mu vracela a on její část vyprskl zpátky tam, odkud přišla. Zhluboka se nadechl a po tváři mu stékal sláný potůček. Kolem jejích rtů se vytvořily nenápadné koutky.

Musí to dopít. Jedno pivo, poslední pivo. Jeho cesta ke svobodě. Nemá na výběr. Jak mu tekutina klouzala ústy a padala do něj jako vodopád, po bradě mu stékaly lepkavé a mazlavé sliny. Škrábání v krku jako při angíně přešlo v bodání injekčních stříkaček. Kapr se do něj zevnitř zahryzával a dělal si z něj polední svačinku. Jedl ho zaživa a žádná z přihlížejících potvor se neměla k tomu, aby mu nabídla záchrannou ruku. Mihlo se cosi velkého, zase ten protažený čumák.

Na dně už zbylo jen několik posledních kapek. Dusil se, chraptavě kašlal, kuckal jako dítě zadušené čajem. Z plic mu přitom koktejl z podmořského baru létal na všechny strany. Vdechl ho těsně před cílem, když zápasil s nechutnou pachutí a jehlicemi trčícími mu směrem k dýchací trubici. Navalilo se mu. Zvracel rybí žluč, její podoba byla takřka stejná, jako než ji do sebe vpravil. Půllitr ležel vedle něj, svíjel se, z úst mu vytékala krev. Dávil se. Její oči zářily.

Dívala se na něj jako panenka z koutku dětského pokojíčku, její dva křišťály se blýskaly. „Čas zemřít...“ Pronesla to s vlídným úsměvem, jako by její sametový holčičí hlásek měl být jejím dárkem na rozloučenou.

„C, co...“ chrčel, plival, topil se ve vlastních žaludečních šťávách. „Slíbila jste... Slíbila jste, že...“

„Ano. Ano...“ Její slova se akváriem nesla jako nevěsta v ženichově náruči. „Vy jste jí toho taky nasliboval.“

V hadici od vysavače začalo cosi rachotit, jako když vysajete minci. Několik mincí. Slaná voda se řítíla vpřed jako vodovodním potrubím, jen jí bylo trochu víc, než by i sebezkušenější alkoholik dokázal vypít. Dost na to, aby během několika vteřin zaplnila celé akvárium. Lapající po zbytkách kyslíku spatřil, jak jej obepínají hektolitry vody prahnoucí žízni po jejich nové oběti.

„Chichi,“ zaradovala se, ploutev se jí roztočila jako vrtule helikoptéry. „To se ta dovolená zase hezky povedla.“